

El Correu del Dijous

La projecció exterior és una tasca de molta urgència

Enric Garriga Trullols és el delegat de l'àmbit de projecció exterior del Congrés de la Cultura Catalana. Nascut a Barcelona fa 51 anys, ha dedicat els seus esforços a un nacionalisme combatiu que emergeix per tota la premsa catalana, espanyola i fins i tot estrangera en defensa dels drets nacionals dels catalans. Els seus coneixements de la problemàtica dels altres pobles no reconeguts i les seves nombroses relacions amb persones de les diferents nacionalitats de l'Estat francès, així com el coneixement minuciós —de campanar a campanar— de totes les terres occitanes, bretones, etc. el van portar a interessar-se especialment per aquest àmbit. Sobre la problemàtica d'aquest àmbit hem mantingut amb ell aquesta conversa.

—Quines han estat les principals tasques de l'àmbit de projecció exterior?

—El nostre àmbit no ha tingut gaire sort, ja que els primers esforços i reunions no van cristal·litzar en res de positiu i fins al febrer d'aquest any no s'ha pogut començar a treballar. S'han creat tres seccions. Una per crear el projecte de la futura projecció exterior. Una altra de secretariat permanent de relació amb l'exterior, i una tercera que es compon de diferents seccions d'estudis sobre

diversos aspectes de relació exterior.

—¿Existeix algun precedent anterior de la projecció catalana?

—Si ens referim al temps de la Generalitat, veiem que malgrat que l'Estatut del 32 no permetia la relació oficial exterior, en canvi, la Conselleria de Cultura va desenvolupar relacions cordials amb els occitans i fins i tot tinc notícia que s'havia establert una oficina catalana de turisme a París.

»Crec que també és un precedent vàlid per a nosaltres el fet que Quebec també hagi establert la seva representació oficial a París amb independència de la del Canadà.

—¿Quins actes públics s'han programat en aquest àmbit?

—Tenim en projecte al final de setembre o començament d'octubre una trobada a Barcelona d'occitans i catalans per renovar els contactes que ja es feien en el temps de la Generalitat que així relligava de nou els seculars i estrets lligams històrics, lingüístics i culturals amb aquest poble germà que albira i lliga la seva llibertat en el nou despertar nacional dels Països Catalans.

»Finalment si tenim prou diners pensem fer l'acte final d'àmbit a una ciutat d'Occitània, que molt bé podria ser To-

—¿Occitània és coneguda pels catalans?

—Es molt poc coneguda, però la inversa també és veritat. Som desconeguts per molts occitans. Per això cal que sigui una tasca comuna. No obstant això, cal que totes els catalans que s'interessen pel fet occità i tinguin alguna relació occitana es posin en contacte amb el nostre àmbit amb urgència.

—¿Per què us limiteu a Occitània?

—No ens limitem a Occitània. El que passa és que són els veïns més pròxims i que secularment han estat i són amics dels catalans. Units per dues llengües quasi iguals que ens permeten d'entendre'ns normalment, constituïm una comunitat conjunta de prop de 23 milions de persones i de 252.500 km quadrats (més que els castellans, que són 18.800.000).

També cal tenir present que dues comarques dins els Països Catalans parlen occità: la Fenolleda i la Vall d'Aran.

No obstant això, també ens urgeix que tothom qui tingui adreces de catalans actius o d'estrangers catalanòfils, residents a l'exterior dels Països Catalans, ens les comuniqui amb urgència per confeccionar una guia de totes les persones que poden propagar la nostra cultura a l'exterior.